

var, at den hele Sag officielt var mig ganske ubekendt; der forelaa intet som helst for Ministeriet om disse saakaldte Misligheder, men der var en Undersøgelse indledet, og naar denne Undersøgelses Resultat forelaa for Ministeriet, saaledes at man havde noget officielt at holde sig til, saa — men ogsaa først saa — kunde der være Tale om, at stride ind imod den paagældende, hvad enten det nu skulde være ved at suspendere ham eller ved eventuelt at fratage ham Apoteket. Hvad Sundhedskollegiet angaar, gjorde jeg samtidig den Bemærkning, som jeg ogsaa gør her, at det efter Lovgivningens Indhold nærmest paahvilede Sundhedskollegiet at foretage de fornødne Skridt i den Henseende, og at det derfor var Tingenes regelmæssige Gang, at Sundhedskollegiet gjorde Indstilling til Ministeriet, angaaende hvad der skulde foretages i saadanne Tilfælde. Dette vil ogsaa kunne læses i de Lovbestemmelser, der er udgivne angaaende Sundhedskollegiet, navnlig i Sundhedskollegiets Instruks, som staar trykt foran i den saakaldte Schouste Lovsamplings Aargang 1814. Sagens Stilling er, at der er en kriminel Undersøgelse i Gang mod den paagældende. Denne Sag er nu „sluttet til Beskrivelse“, som det hedder i Retsproget, det vil sige Undersøgelsen er endt, men den fornødne Afkrift af det passerende er endnu ikke færdig. Naar den kommer frem, ville ogsaa de fornødne Forholdsregler, det vil sige de Forholdsregler, som der kan være Anledning til efter Indholdet af Forhørene, blive foretagne mod Manden, og der vil mulig ogsaa blive Sag anlagt mod den paagældende, i hvilket Tilfælde det jo vil blive Domstolene, der komme til at afgøre, hvad der videre kan gøres, om han kan straffes eller ikke. Dette er, hvad jeg kan finde mig foranlediget til at svare med Hensyn til dette Spørgsmaal. — Endelig vil jeg endnu kun bemærke med Hensyn til de fremkomne Ytringer, at Grunden til, at i § 18 Hærens og Flaadens Sundhedsvæsen ere undtagne, er jo den, at Hæren og Flaaden have deres eget Sundhedsvæsen, som staar helt selvstændigt under de militære Myndigheder. Dette er jo det almindelige. Det gælder jo saa ofte, at disse Ting ikke kunne og ikke bør inddrages under de civile Ministerier, men blive under de militære Ministerier, hvor de ere; dette Princip gennemføres ikke alene i denne Lov, men ogsaa i andre. Det er jo en helt anden Sag, at man i § 11 kan give en Bestemmelse om, at Sundhedsraadets responderende Virksomhed ogsaa kan paafaldes af Militæretaterne. Dette bliver noget helt andet, og det er ogsaa noget, der godt kan

finde Sted nu, men netop da det ellers ikke er Reglen, at disse civile Institutioner staa i Militæretaternes Tjeneste, har det været nødvendigt at sige i Loven, at Sundhedsraadet skal være pligtigt til ogsaa at levere de militære Etater Betænkninger, naar de forlange det, hvorved der jo altsaa i Særdeleshed tænkes paa Betænkninger i Retsjager; ogsaa i militære Retsjager kan der jo foreligge Spørgsmaal, om en Person er sindssvag, affindig, utilregnelig osv., og i ethvert saadant speciellere Spørgsmaal er det ganske naturligt, at det er Sundhedsraadets Forpligtelse, at give disse Responser naar det forlanges. Der er jo al mulig Grund til, at man saaledes i Retsjager søger at skaffe de bedst mulige Oplysninger til Beje og saaledes skaffe den tiltalte den størst mulige Garanti.

Jeg vil nu haabe, at denne Sag vil blive behandlet af dette Ting med den Velvilje, som jo flere af de ærede Medlemmer ogsaa have anbefalet den til. Under den forrige Sags Behandling blev der yttret af et Medlem, at jeg ligesom vilde fordrø denne Lov som Betingelse for at fremkomme med Forslag til en Sindssygge Lov. Det har jeg ikke sagt, og det laa heller ikke i det, jeg sagde. Det jeg sagde, var kun, at det vilde være hensigtsmæssigt at have det overordnede Sundhedsraad og de Foranstaltninger, som dette Lovforslag indeholder, naar man vilde stride til en ny Ordning ogsaa af Sindssygevæsenet. Det hænger jo ganske naturligt sammen med hele Sundhedsplejens Ordning, og derfor tror jeg ikke, at nogen kan finde det paafaldende, at jeg udtaler, at det vilde være hensigtsmæssigt, at disse Ting følges ad.

Storsgaard: Ja, jeg har ikke villet sige noget, der kunde krænke det ærede Medlem fra Afsens (Berntsen). Jeg tvivler ikke om, at i de Aar, da Folketinget ikke foretog noget i Sagen, har det ærede Medlem fra Afsens arbejdet, medens vi for øvrigt her tog Hvile. — Jeg vil gerne tro, at den højtærede Minister har Ret i, at en enkelt Mand, en enkelt Medicinaldirektør ikke kan være Herre over hele dette Forhold, og jeg finder det derfor ogsaa meget naturligt, at han faar Medhjælpere. Det, jeg har gjort, var kun at henstille, om ikke en Deling af Landet, saaledes at Medicinaldirektøren skulde sidde her, og Medicinalraaderne andet Steds, kunde være nyttig, netop af Hensyn til det personlige Tilfald, som Forslaget gaar ud paa at indføre. Maatte jeg med Hensyn hertil gøre en Bemærkning, som jeg glemte før? For at betrygge en god Sammensæt-